

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 28/15

V Luxembourggu, 4. marca 2015

Sodba v zadevi C-534/13
Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare in drugi /
Fipa Group Srl in drugi

Italijanska zakonodaja, ki ne nalaga preventivnih in sanacijskih ukrepov lastnikom, ki niso odgovorni za onesnaženje svojih zemljišč, je združljiva s pravom Unije

Države članice lahko, če te ukrepe sprejmejo organi, določijo le premoženjsko odgovornost teh lastnikov

V skladu z direktivo o okoljski odgovornosti¹, načeloma izvajalec krije stroške preventivnih in sanacijskih ukrepov kot odgovor na nastanek okoljske škode na posameznem območju. Vendar izvajalcu teh stroškov ni treba kriti, če lahko dokaže, da je škodo povzročila druga oseba. Direktiva državam članicam omogoča, da na tem področju sprejmejo strožje nacionalne predpise.

Družbe Tws Automation, Ivan in Fipa Group so med letoma 2006 in 2011 postale lastnice več zemljišč v pokrajini Massa Carrara v Toskani. Ta zemljišča so bila zelo onesnažena s kemikalijami zaradi gospodarskih dejavnosti prejšnjih lastnikov iz koncerna Montedison, ki so tam proizvajali insekticide in herbicide. Čeprav nove lastnice niso bile povzročiteljice ugotovljenega onesnaženja, so jim italijanski organi odredili gradnjo hidravlične pregrade za zajemanje, da bi se zavarovala podtalnica.

Consiglio di Stato (italijansko vrhovno upravno sodišče), pri katerem so bile vložene pritožbe zoper upravne odločbe, je ugotovil, da italijanska zakonodaja ne omogoča, da bi se lastniku, ki ni odgovoren za onesnaženje, naložila izvedba preventivnih in sanacijskih ukrepov, ter njegovo premoženjsko odgovornost omejuje na vrednost njegovih zemljišč. Sodišče sprašuje, ali so ti nacionalni predpisi združljivi z načelom direktive, da plača povzročitelj obremenitve.

Sodišče s sodbo z današnjega dne odgovarja, da je **italijanska ureditev v skladu z zahtevami direktive**.

Do te ureditve je Sodišče prišlo tako, da je spomnilo na ustaljeno sodno prakso, v skladu s katero se načelo iz člena 191(2) PDEU, da plača povzročitelj obremenitve, nanaša na ukrepanje Unije, medtem ko se posamezniki ali upravni organi na to določbo ne morejo sklicevati.

Sodišče je nato analiziralo pogoje za nastanek okoljske odgovornosti, kakor so določeni v direktivi, pri čemer je podrobno obravnavalo zlasti pojem „izvajalec“ in nujnost obstoja vzročne zveze med dejavnostjo izvajalca in okoljsko škodo. Sodišče v zvezi s tem pojasnjuje, da osebe, ki niso izvajalci, ne spadajo na področje uporabe direktive, in če vzročne zveze med okoljsko škodo in dejavnostjo izvajalca ni mogoče dokazati, ta položaj ne spada na področje uporabe prava Unije, ampak na področje uporabe nacionalnega prava.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

¹ Direktiva 2004/35/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. aprila 2004 o okoljski odgovornosti v zvezi s preprečevanjem in sanacijo okoljske škode (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 8, str. 357).

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793